

РЕШЕНИЕ

№ 3016

гр. София, 06.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Кръстева, като разгледа дело номер **4089** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. И. В. от гр.Д., ул. „З С.“ № 37 срещу РЕШЕНИЕ от 16.01.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 94 състав по нахд № 5713/2009 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 26626 от 13.03.2009 г., издадено от зам.началника на отдел „Пътна полиция“ при С., с което на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът счита, че районният съдия не е изяснил спора от фактическа страна, като не е обсъдил всички събрани по делото доказателства. Поддържа, че не е осъществил състава на административното нарушение, тъй като се е движел в четирилентов път, пред него е имало три други автомобили и показанията на

радара не можело с категоричност да се отнесат към управлението от него автомобил. Поддържа, че ограниченията на скоростта не се прилагат при предприето изпреварване. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕТО от 16.01.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 94 състав по нахд № 5713/2009 г. и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление № 26626 от 13.03.2009 г., издадено от зам.началника на отдел „Пътна полиция” при С..

Ответникът по касационната жалба зам. Началник на отдел „Пътна полиция” при С. не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 16.01.2010 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 94 състав по нахд № 5713/2009 г. е потвърдил изцяло наказателно постановление № 26626 от 13.03.2009 г., издадено от зам.началника на отдел „Пътна полиция” при С., с което на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП на касатора В. И. В. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Валентин Димитров В., на свидетеля при установяване на нарушението по АУАН Т С Фикейн, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на св.В. и св. Фикейн е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 94 състав е валидно и

допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция. На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: на 19.02.2009 г., в 14:54 часа в с.Долни Богров, обл. С. по ул. “35-та” с посока на движение към ул. “36-та” касаторът В. управлявал МПС л.а. „БМВ – Х5” с ДК № ТХ 7666 ТХ, като при изпреварване на колона от МПС-та, движещи се в дясна пътна лента, са движел със скорост 95 км/ч при ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч, установена с техническо средство – радар TR-4 № 143. Касационният съд не възприема оплакванията в касационната жалба, че делото е останало неизяснено от фактическа страна поради отказ на районния съдия да събере релевантни за спора доказателства чрез недопускане на исканата от касатора съдебно-техническа експертиза. Обстоятелствата, които биха се установили с формулираните в жалбата до СРС въпроси за съдебно-техническа експертиза се покриват с фактите, установени от писмените доказателства по делото. От списъка на средствата за измерване, преминали последваща проверка в Лабораторията на С. се установява, че радарът TR-4 № 143 е в техническа изправност към датата на засичане на скоростта. Точният час и конкретната измерена скорост се установяват от разпечатката на паметта радара. Техническото средство не притежава възможност за заснемане на нарушителя. Касационната инстанция не възприема оплакванията в жалбата, че измерената от радара скорост не е на автомобила на жалбоподателя, а на друг автомобил. Не може да се отрече човешкият фактор при боравенето с техническото средство в смисъл, че при наличието на звуков сигнал от радара именно проверяващият орган определя, кой от движещите се автомобили е с най-висока скорост. Да се нарече тази негова дейност „субективизъм” е пълно отричане на контролната функция на службите по чл.165 ЗДвП. В условията на усилен трафик в столицата случаите на колони от автомобили са ежедневие. Ето защо са логични обясненията на актосъставителя, че не помни конкретния случай на установено нарушение за превишена скорост. Касационната инстанция приема обаче, че заявеното от актосъставителя, че подписът под АУАН е негов и изложеното в АУАН отговаря на възприетата обстановка от фактическата действителност е *достатъчно* за доказване на

конкретното нарушение. В случая актосъставителят е установил, че радарът е бил технически годен за установяване на нарушеният и скоростта е засечена в момент на изпреварване, като радарът засича именно изпреварващия автомобил. Наличието на евентуална субективна преценка, кой от автомобилите при звуков сигнал от радара да бъде спрял, следва да се провери при съвкупната преценка на всички обстоятелства и доказателства по делото, а не да се отрече изобщо доказателствената роля на показанията на актосъставителя.

Съдът приема, че не е допуснато твърдяното в касационната жалба оплакване за неизясняване на делото от фактическа страна. Законосъобразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал процесуални нарушения. Разкрита е обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване, което е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е. служебно) да събира доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина, в частност, за проверка на изложените в акта и наказателното постановление факти. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение и определянето по размер на наложената глоба. Тези мотиви се споделят напълно от настоящия състав. В заключение, последният намира, че първоинстанционният съд е събрал и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил законосъобразния си съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

При надлежно събраните от СРС доказателства правилно

районният съдия е отчетел, че свидетелските показания са безпристрастни, конкретни и пълни, както и съответстващи на писмените доказателства по делото, което дава възможност по категоричен и несъмнен начин да се установи нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП. Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК, както и касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК. Посоченото в АУАН и НП административно нарушение е доказано по несъмнен и категоричен начин в съдебното производство пред СРС, поради което касационните оплаквания за необходимост от допълнителни писмени доказателства са неоснователни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 16.01.2010 г. на СРС, НО, 94 състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 16.01.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 94 състав** по нахд № 5713/2009 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.